Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 130 (10.513). Львів, вівторок 16. червня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.

Конто почт. щад. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.

Гол. Редактор приймає від 1—2 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голландії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл. Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 дол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Московсько-українське суперництво.

В останніх двох літах можна було помітити спочатку неясну, а чим далі то все виразнішу ривалізацію між московським центром і радянським урядом України за впливи на Україні. І хоч як парадоксальним це видається, то факту такої ривалізації заперечити ніяк не можна. Вона виявлялася на ріжних ділянках життя. Та найяркійше стиралися впливи московського комуністичного та урядового центру з місцевими впливами серед робітничих та селянських мас.

До гострих конфліктів не доходило між московськими та місцевими урядовими і партійними колами тому, що на це не дозволяла ні партійна дисціпліна, ні радянська конституція. Якщо де й прибирали ті загострення яркійшу форму, то це було на економічному полі.

Місцеві урядові кола на Україні зробили свого часу важкий закид Москві за те, що вона надмірно експльоатує українські багацтва не, даючи натомісць Україні ні відповідних фондів ні кредитів на піднесення господарства та промислу. На другому всесоюзному зїзді ілюстрували українські заступники цифрами покривдження українського промислу в порівнанню хочби з уральським. Другим таким яркійшим фактом загострення відносин був протест наркомюста України Скрипника проти посягань московської прокуратури по право вмішування у внутрішні справи України та нарушувати конституцію. Третій факт—це були т. зв. страхові (асекураційні) непорозуміння між Москвою та Харковом. Все те були факти, що не вилялися вправді у ворожнечу між Москвою та Харковом, але всеодно посіяли по одному і другому боці зерна якогось не то взаїмного недовіря не то упередження.

Московський центр все приймав та проголошував і кількакратно підкреслював у формі резолюцій та окремих декларацій а навіть у формі декретів свою толеранцію у національних справах. Урядові кола на Україні за часів Раковського, що був ставлеником Москви, нею на голову уряду призначеним, розуміли цю толеранцію в той спосіб, що на Україні всевладно панували московські впливи. На щастя ті впливи паралїжували місцеві національно-свідомі українські елементи, вони опановували масу передовсім селянську. І дійшло до того, що уряд і компартія остали на Україні ізольованими, вони стали тільки сліпим знаряддям у руках Москви і були позбавлені всяких впливів на маси.

Почався компроміс. КП(б)У вляла до свого нутра насамперед т. зв. незалежних українських соціялістів, потім лівих українських соціялістів-революціонерів а далі т. зв. боротьбістів а накінець злялася із найбільше небезпечною для себе суперницею на Україні, з українськими комуністами т. зв. укапістами.

Приймивши до свого нутра таку кількість свідомого національно українського елементу, пануюча партія не могла не рахуватися з його настроями. І саме під впливом українського елементу внутрі партії а далі наслідком небезпечної ізоляції та самотности серед українського селянського моря КП(б)У взялася енергійно за проводження т. зв. національної політики.

Раковського заступив Чубар а крім нього до уряду ввійшло ще кілька инших національно-свідомих Українців як Шумський та Скрипник. Вони почали надавати українській внутрішній політиці зовсім протилежний до попереднього характер, почали рахуватися з настроями мас. Наслідком того прийшла інтензивна українізація урядового апарату, всіх державних установ і шкіл усіх типів. Українізація стрінула завзятий спротив у московських урядовцях і серед московських партаймів на Україні. Уряд взявся в деяких випадках за репресії. Та на тому не кінець. Апарат з бідою українізувався, але позаду українізації оставала партія. І ось 6. травня 1925 року центральний комітет партії рішив українізувати і саму партію. Від 1. січня 1926 р. все внутрішнє урядування партії перейде на українську мову. А й тепер вже появився на українській мові новий ідеольогічний орган КП(б)У великий місячний журнал „Більшовик“. Київського „Більшовика“, що був органом київського Губвиконкому та був найкраще редагованим українським денником, рішено злучити з „Пролетарською Правдою“. Ця остання виходила на російській мові та мала масу читачів серед робітництва а тим самим мала величезний тіраж. „Більшовик“ такого тіражу не мав, длятого злучення з „Більшовиком“ „Пролетарська Правда“ виходитиме на українській мові. В мотивах так і сказано, що злука наступила тому, щоби получити першорядний український редакційний та інтелектуальний капітал „Більшовика“ з величезним тіражом „Прол. Правди“. Це теж одна зі засобів українізації робітництва.

Вся та українізаційна політика теперішнього уряду викликала занепокоєння в Москві. Насамперед почала проти неї виступати московська преса. Вона виступила проти насильної українізації національних меншостей на Україні, в першій мірі російської, в склад якої попала чомусь і жидівська меншість. Першим, що енергійно виступив проти такої політики харківського уряду, був Ларін. Він зробив це не тільки в пресі, але й на останньому третьому Всесоюзному Зїзді Рад. Свій виступ аргументував тим, щоось харківський уряд примушує жидівських кустарів пренумерувати українську газету „Вісти“. На це дістав від представника України дуже влучну відповідь а іменно, що на Україні передплата офіціяльних „Вістей“ обовязує з тих самих причин, з яких в Росії обовязує передплата офіціяльних московських „Ізвестій“.

Найяркійше виявилося суперництво московського центру і харківського уряду в чисто політичних справах на останньому III. Всесоюзному Зїзді Рад. Там представники України сильно заатакували Всесоюзний уряд за його закордонну політику. Всі випади українських представників були спрямовані перш за все на адресу Чічеріна а відтак Рикова і Калініна. Замітне те, що всі представники України виступали однодушно. І Чубар і Петровський а найбільше Шумський критикували політику Чічеріна у відношенню до Польщі. Саме на тлі розуміння тої політики заіснував між одним а другим осередком поважний конфлікт. У париських „Последніх Новостях“ Мілюкова з 7. червня ц. р. є на цю тему статтяякогось харківського очевидця всіх тих подій і настроїв Н. С. Написана вона в Харкові під кінець травня. В ній між иншим є така характеристика відносин:

„Український уряд перестав бути ставлеником Москви. Він нею тепер не направляється а вибірається. Розправлятися з ним так як з „урядом“ Грузії, який розігнано та розсаджено по тюрмах, Москва тепер не може, бо комуністичний уряд України додумався до того, до чого ще не додумався московський уряд, а іменно він засвоїв собі очевидну національну програму, яка притягнула до нього значні кола української інтелігенції.

Голова Українського уряду Чубар уважав навіть за вказане публично заявити, що Україна є незалежною, суверенною державою, що двох державних мов на ній бути не має і бути не може, а є тільки одна українська мова і що зі сторонників „єдиної неділимої Росії“, до якої партії вони не належалиб уряд буде вести завзяту та безпощадну боротьбу.

Націоналістичні елементи на Україні уявляють собою тепер на Україні велику небезпеку тим більше, що український уряд находиться під їх наперевощжним впливом. Агресивна політика супроти Польщі може тільки скріпити позицію тих елементів.

Мова Чічеріна на Всесоюзному Зїзді Рад викликала на Україні глибоке невдоволення навіть серед комуністичних кол. Чути жалі, що Москва не бажає рахуватися з настроями українських робітничих мас. Почалися балачки навіть про конечність участи України в кермуванню закордонною політикою Союзу, бо дотепер ця участь майже нікка. Тепер ті балачки неможливо втихли, але невдоволення остало, осталося і протиенство між московською та українською політикою супроти Польщі. Це протиенство може бути багатим у необчислимі наслідки не тільки зовнішнього але й внутрішнього характеру“.

Очевидячки, що мілюківський кореспондент проливає сльози над тим сумним явищем, що Україна старається еманципуватися від московських впливів.

Зі всього повищого ясно, що на Україні відбувається тепер великий процес національного освідомлювання серед усіх верств нашого народу. Очевидно, що все те дуже добре розуміє та відчуває теперішній харківський уряд, та старається пристосовити себе до пануючих настроїв. Усі останні виступи уряду на московському зїзді в національних українських справах треба приписати перш за все почуттю тої реальної підтримки, яку він може одержати в тих справах кожної хвилини на Україні. Як би цього почуття не було, то напевно не було б і таких ярких виступів, як останні. Для нас той величезний ріст свідомого українства має незвичайно велике значіння, а тому не може остати без впливу й на наше внутрішне життя і консолідацію наших національних сил під Польщею.

В. М.

„Концесії“.

II*).

Перша „порція“ нових благодатей, що манною мають спасти на „кресове“ населення, торкається земельних справ. Замісць земельної реформи, „кресова секція“ в першу чергу ухвалила закріпити за польськими осадниками надану їм землю. Чиж не „концесія“? Варстат праці українського селянства, основа його існування переходить — як це виказав у своїй брошурі відомий публіцист Сробковскі — в руки міського елементу: шевців, кравців, голярів і цирулників

людців, які з землею не мають нічого спільного,

*) Подрібнійший розгляд ухвал „кресової секції“, започаткований в ч. 127. були ми примушені припинити ізза наплину більше актуальнійшого, а головно більше загальнійшого матеріялу. — Ред.

Red. czas. „Diło“ Pr. 419/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny jak Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Diło“ Nr. 125 (10.479) z dnia 10. czerwca 1925 r. w artykułach pod tytułem: 1) „Perewirka widnoszennia“ w ustępie od słów: ale ilky.. do końca artykułu, 2) „Pominky“ w ustępach między słowami: a) nałożyły... a: P.ocesiji, b) narodu... a: Na jasiwskim, c) po słowie: tradycij... do końca artykułu, 3) „Zrazkowyj wi...“ w ustępie między słowami: w Korszu... a: Watio zawiera znamiona ad 1) występku z § 302 ustawy karnej ad 2) a) b) c) i 2) zbrodni z § 65 a) ustawy karnej uznał dokonana w dniu 9. czerwca 1925 roku konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 18. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów, dnia 10. czerwca 1925 r.

Hawel.

Red. czas. „Diło“ we Lwowie. Pr. 422/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny, jako Trybunał prasowy we Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Diło“ Nr. 126 (10.478) z dnia 11. czerwca 1925 r. pod tytułem 1) „Polszcza, Rosija i Ukraina“ w ustępie między słowami: a) wid Polszczi?... a: Pro ... Ce w kulturnomu, tudzież c) w ustępie od słów: ... do końca artykułu, 2) ... zrozumiło, szczo ... „Z sudowoi sali“ w ustępach między słowami: a) Pytani, b) ... widwołowych... a: szczo ... wały... a: Zasud zawiera znamiona ad 1) występku z artykułu VIII. ustawy z 17.XII. 1862 Nr. 8. 1863 Dz. p. p. uznał dokonaną 10. czerwca 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 Zł. P. Lwów dnia 10. czerwca 1925

Hawel.

Другою концесією мають бути зарядження, що змірятимуть „до ширшого трактування місцевого населення земськими урядами й парцеляційними установами". З такої пітійської стилізації важко додуматися, що саме криється під цею „концесією". „Ширше трактування місцевого населення!" Чим будеться трактувати те населення і які зарядження в тому напрямку може видати уряд? Всякі здогади тут ні при чому. Бо „парцеляційні установи" є виключно в польських руках. Зрештою, всі вони є приватними інституціями. Одинокому українському парцеляційному товариству „Земля" у Львові давно відібрано парцеляційну концесію. Правда, всі ті приватні парцеляційні установи й спілки творив в рр. 1919—20 сам уряд, щоби могти на міжнародній арені скинути з себе відповідальність за кольонізацію українських національних земель. А вже річию тих протегованих і фінансованих урядом польських приватних установ було повести справу так, щоби й клаптик землі не попав в руки українського селянина, хіба що він приніс метрику від польського ксьондза і тим доказав свій перехід в ряди пануючої нації. Колиж якась польська парцеляційна установа вийнятково прогрішилася супроти свого основного месіянства і десь якийсь неужиток відступила українському селяninові, не допильнувавши зміни віри, а тим самим і народности, тоді під стягом найріжнороднійших параграфів, урядових розпорядків і „патріотичних" наказів „організацій народових" брав справу в свої руки земський уряд і відмовляв затвердження контрактів. Таку поведінку польських парцеляційних установ і земських урядів можна двояко інтерпретувати. А саме можна вважати що попереднє трактування було „вузшим трактуванням місцевого населення" в тому розумінні, що його не допускано до набування землі в парцеляції тоді; як в селянських скринях тинявся сякий-такий гріш, а тепер його допуститься в огляду на те, що селянин за недостачею готівки й кредиту й так не зможе взяти участи в парцеляції. Таким чином наступилоб „ширше трактування місцевого населення", яке й так не малоб ніякого значіння 1) з огляду на недостачу готівки й кредиту і 2) з огляду на те, що уряд не має ніякого права давати розпоряджень приватним установам. Друга інтерпретація можлива є така, що вже передше було „широке" трактування місцевого населення в... перетягання на латинський обряд за допущення до купна за великі гроші клаптика землі, а тепер буде ще „ширше" в тому самому напрямку. На це вказувалаб та обставина, що ухвали „кресової секції" носять печать генія проф. Ст. Грабского. Зрештою, Господь знає, яка благодать криється під цею пітійською „концесією". Правдоподібно скінчиться на штудерній формулі і все лишиться по старому.

Більше позитивною на словах, хоч фантастичною на ділі є 3-тя точка земельних „концесій". Уряд ухвалює розвинути на терені східних воєвідств комасаційну акцію з доповненням карловатих господарств і обіцює широко приноровити на „кресах" звільнювання від комасаційних оплат. Ця точка безпосередньо лучиться з 4-тою, яка зазначує, що ще в цьому році „вповні візьметься на увагу" праці задля переведення комасації щонайменше 20 тисяч гект. в кожнім зі земських урядів на сході. Гарно сказано! Знаємо вже, що негайно „візьметься на увагу" підготування праць для переведення комасації, не знати тільки, коли справді уряд візьметься за позитивні комасаційні роботи. „Брати на увагу" („uwzględniać") є найлекше, але дуже важко перевести комасацію. Тут треба не лише великої праці, але й великого капіталу, яким не розпоряджає державний скарб, видаючи всі податкові впливи на військо, поліцію й бюрократію. Правда, уряд обіцює собі стягнутй матеріяльні засоби на переведення комасації від „кресового" населення. Заповідь цеї нової благодати міститься в тому, що уряд по можности звільнятиме населення від комасаційних оплат. В невинній комасації криється поважна небезпека для нашого населення.

Та, на комасацію на „кресах" ані уряд не дасть грошей, ані не вдасться йому стягнути потрібні капітали від населення. Тому можемо бути спокійні щодо цеї комасаційної погрози.

І ще одно! До комасаційної погрози дочеплено цікаву обіцянку, а саме комасація має бути злучена з доповненням („upełnorolnieniem") карловатих господарств. Згодімся, що карловаті господарства обіймають виключно тільки господарства низче 2 гект., а доповнення (upełnorolnienie) осягається вже при 5 гект. Як же в світлі цього представляються „східні воєвідства"? Воєвідство поліське (багновате й болотнисте) має 20.400 господарств низче 2 гект., волинське — 32.200, львівське — 206.700, станиславівське — 160.000, тернопільське — 138.900. Разом „східні воєвідства" без Лемківщини, Підляша і Холмщини мають 558.200 карловатих господарств (низче 2 гект.). Коли взяти в рахунок Лемківщину, Холмщину і Підляша, то тих господарств буде щонайменше 600.000. Приймім, що всі ті карловаті господарства мають по повних 2 гект. (що очевидно не відповідає дійсности), то до доповнення лише до 5 гект. потрібно 1 міліон 800 тисяч гект. Вірнійше буде, коли скажемо, що на доповнення всіх карловатих господарств потрібно понад 2 міліони гектарів. А тимчасом вся велика власність у тих воєвідствах має 1.397.400 гект. рільного грунту.

Колиб отже діличам не оставлено ані клаптика орного грунту, то це ще не вистарчилоб на „upełnorolnienie" карловатих господарств.

Китайська і наша еміґрація в Америці.

I.

Многі відразу запротестують супроти такого порівнання. Що спільного між нами і Китайцями? — Нічого! Недавно в нашйх галицьких часописах булб зачеплено питання нашої еміґрації до Америки. Було це більше якесь оголошення. Хтось кликнув а потім все замовкло. Загально на еміґрацію дивляться у нас в метрополії як на небажану річ, а з другого боку сподіються від еміґрації не знати якої допомоги, не маючи з нею в дійсности майже ніякого зорганізованого звязку...

Але хай нам практика китайської еміґрації в Північній Америці покаже шляхи до зрозуміння нашого еміґраційно го питання.

Китайців до Зєдинених Держав не пускають, хіба на шкільні студії або як купців; до Канади Китаєць може приїхати лише за кавцією 500 долярів.

Не вважаючи на такі обмеження, Китайців повно в цілій Північній Америці. Ідуть вони туди всіми способами: як студенти, заможній складає кавцію за біднійшого — а їдуть і в пачках від чаю.

Китаєць їде до Америки не з тією думкою, що в нього всі мости до Китаю попалені. Ні, він їде до країни чудес, щоби набути майно або знання і вернути з ним до своєї рідної батьківщини. Він мріє, щоб його Китай став другою Америкою. Звязку з рідним краєм не перериває ніколи, а ці піклування за рідний край обєднують усіх Китайців в Америці в одну душну силу, не зважаючи на їхні політичні та релігійні ріжниці, а навіть расові і мовні, бож Китайці це не однородний нарід. Дивлючись на цих смаглявих, на перший погляд покірних людей, як вони немов мурашки снуються по своїх китайських передмістях кожного великого міста Америки, уявляєш собі, що це китайський вулий розпустив по Америці своїх бжіл збирати до рідної спіжарні міл.

Китайці змонополізували собі в Америці пральні і їдальні, забирають в свої руки огородництво, але є й багаті китайські крамарі і банкирі. Та хтоб той Китаєць не був — він навіть дека рижу не купить від чужого або коли та річ не випродукована в Китаю, або Китайцями в Америці.

У великих містах понад берегом Спокійного Океану, хоч би у Ванкувері, в Канаді, стоять величезні китайські склади, куди заходять тягарові потяги і розвозять Китайцям по цілому американському суходолі продукти з далекого Китаю. Китаєць купує тільки те з некитайських виробів, чого у своїй виробі або у своїй торговлі він той час не зможе дістати.

Звичайно складає він свої ощадности або обіжний капітал у китайські банки і при кожній можливости відсилає свої зарібки домів. В паперові гроші Китаєць не вірить. Він знає тільки вартість золота. І досить виставити якомусь банкові або розмінній конторі в Америці золотий гріш на виставі, як негайно зявляється до нього Китаєць з проханням обміняти йому папірці на золото. Добуте таким чином золото йде до рідного Китаю.

Китайці слабенькі на вигляд люде. З них найбільше люблять глузувати наші багато про себе думаючі молодики-еміґранти. Але та вовнішня непоказність і слабосилість Китайця не стримує його лізти скрізь, де він чує можливість

Вася Чук.

У міжпланетному просторі.

(Замісць малого фейлєтону.)

Була ніч. На небі знуджено сиділа на своїх сідалах пара підтоптаних супругів: Місяць і Венера. Місяць на турецькій, американським золотом вишиваній подушці, яку одержав як куку-в-руку від Ґрабского за те, що дозволив перевести на свою територію автономію для Сх. Галичини, а Венера на мягкім фотелі, подарованім їй любимцем Людвиком XIV. на іменини. Вона мала якраз міґрену. Голову обвязала мокрою хустиною, так що кінці сторчали над чолом, як поломаний пропеллер і — раз-пораз втомлено постогнуючи — притискала руками бліді виски. Місяць бездумно лузав насіння і спльовував довкруги себе на оксамітний килим. Гляділи на землю такими самими, до морської хороби знудженими очима, як керманич українського театру, що сотий раз дивиться на „українську комедію з народнього життя".

Я переходив, а краще перерачковував якраз тоді ту вузеньку доріжку на груні лисої гори, яка має „чудесний вплив" на добру славу таких, навіть Богові духа невинних людей, як я. Можна залежно від неї називатися гордо — політичним еміґрантом, або з душею, що зі страху вилізе на пальму, вирізану на ґумці „Берзон" під черевиком, почувши від жандарма образливе: „Jesteś pan aresztantem!" І то без огляду на те, чи чоловік тікає від наглої і сподіваної смерти, чи від українського університету, чи від трьох жінок!

Увагу місяця звернули мабуть на себе мої швидко мигаючі в його світлі пяти, коли я збігав уже з гори. Він моргнув через плече до Венери і, виплюовуючи далеко перед себе луску насіння, показав головою на мене.

— А... ди, гм, гм... — мугикнув добродушно під носом, а що від українських поетів навчився говорити парадоксами, то зараз додав: — І в пецічка не зроблять з пирога кнедлічка!

Венера мимоволі посміхнулася своїм блідим, „венеричним" посміхом, але як кожна кохаюча жінка була зла на себе за те, що „змякла", отже пережлала хвилину, глянула на місяць їдким, зеленкуватим поглядом і дзявкнула істерично:

— Не цьмакай! Цямкаєш як порося! Ой... ой... — і зловилася долонями за чиски. — Перестань раз бути романтиком! Я розхоруюся з того цямкання! Вже й так ніхто з поступових людей говорити з тобою не хоче, всі моляться до електричної лямпи.

— Алеж вибач! — сказав ображено, хоч трохи непевно місяць, притискаючи до зубів свої тоненьки губи і нервово потер пучками пальців по неголеній бороді. — За мною стоять і ростуть тепер в силу такі почитателі місяця, як Українці! Моя популярність, так сказать, навіть побільшується тепер. Ось, уяви собі, що нову повість-казку Богдана Лепкого „Під тихий вечір" будуть усі читати тільки до місяця, бо лише при моїм світлі можна побачити її казковість. Пригадай собі, який великий вплив на культ мойого обличча серед жіноцтва мала „Ніч кохання" Бобинського. Коли ці твори будуть переведені на всі світові мови, тоді... — Місяць не захотів голосно висловити своїх задушевних мрій і тому замовк. Венера у відповідь змірила його своїм програмовим, супружим поглядом і романтичний Місяць привяв.

— Може... може послухаєш, що нового? — і витягнув зпід свойого сутолуватого сидження пімняту пражську газету.

„Незадовго появляться на „ниві" української літератури такі нові твори: Велика поема відомого всьому українському жіноцтву поета Олеся Бабія „Гуцульський курінь", в якому що Гуцул то бабій, а що Бабій то воєнний герой. Поет Юра Шкрумеляк приніс літературі „Авелеву жертву", але не може дочекатися Каїна, який би її видав. Появиться також велика революційна поема невідомого ще дотепер ширшій публиці автора, яка від свойого всеруйнуючого і всепроломлюючого змісту буде називатися „Пропукнина". Цей твір матеріялістичного ідеаліста..."

„Спростування. Отсим оголошуємо, що неправдивим є закид, поміщений під черепом багатьох людей у Празі під написом „Легким коштом до легкої слави", буцімто українські концерти в Празі відбуваються з одною раз на завжди усталеною програмою, а саме: 1) „Похоронний марш" Шопена — переграє славний композитор Н. 2) „Чернець" Т. Шевченка „прочитає" славний декляматор, директор українських театрів Н.Н. 3) „Думи про розпяту Україну" в 25 кулєтах власного хову відспіває і відіграє на бандурі славний професор бандури ННН. 4) „Український гопак" відтанцював би славний проф. балєту НННН як би його, на щастя

поліпшення своєї особистої долі, яку він уважає складовою частиною долі цілого Китаю. Кого більше в американських та канадійських школах, чи приїхавших з Европи Українців, чи з Азії Китайців? Дітей українських, в особливо народжених в Америці, безперечно більше, — але що до дорослих, то Китайців без порівнання більше! Китаєць просто пхається до Англьо-Саксів за наукою. А ті тому й раді — і от скрізь по всіх містах і закутинах Америки Китаєць вчиться! Деколи можна побачити в старім опущенім склепі кількадесять смаглявих облич і білошкіру учительку, що вчить новоприбильців англійської абетки. — Але коли станете біля дверей якоїсь колєгії чи університету, то побачите, як туди входять і виходять цілі ряди китайських студентів.

Китайського студента стрінете і в американській військовій академії, а білі студенти туди вступати ніколи не квапляться. Китайців повно і по колєгіях усіх релігійних сект — одним словом вони є скрізь, де тільки можуть дотиснутися до джерела науки. Китаєць знає, що коли той чи инший фах потрібний в Америці, то його треба і в його рідному Китаю.

Китаєць не іде до Америки з тією думкою: „От добре, що я з рідних злиднів вискочив". Він іде здобувати силу духа, знання і капітал, та принести це все в дарунку для рідної країни. А коли дійде до того, що Китаєць умирає на американській землі, то по сімох роках його кістки викопують, кістяк звязують дротиками і відсилають на рідну землю.

Звичайно і китайська еміграція пропадалаб для Китаю, колиб зі старим краєм не вязала їх традиція, колиб у старому краю не було сильних організацій, що вмілою рукою роспускають свою еміграцію поза межі рідної землі, але і держать її під своїм непереможним впливом, виховують відповідно та не допускають до зірвання звязків з батьківщиною. **П. Терненко.**

З діяльности української парляментарної репрезентації.

Інтерпеляції в соймі.

1. Українського посла Андрія Пащука і тов. до міністра справедливости в справі голодівки політичних вязнів у Бережанах, Луцьку і Дубні. Хоча слідство проти політичних вязнів, українських селян, які сидять по тюрмах названих міст, триває вже в деяких випадках більше року та хоча результати слідства не виявили ніякої провини арештованих, то вони все одно пересиджують далі у слідчій тюрмі. Супроти такої поведінки слідчих судових органів вязні почали голодівку, яка загрожує їм смертю. У луцькій тюрмі голодує 150 українських селян, у дубенській 18 осіб, а в бережанській 3. Голодуючих віджвлюють штучно. Інтерпелянти запитують, коли наступить і чи взагалі наступить звільнення вязнів та чи будуть принятi владою відповідні заходи для того, щоби не було слідчих надужить над українськими вязнями.

2. Українського посла Скрипи до міністра внутрішніх справ у справі арештувань та биття арештованих польськими поліцаями на стації Міхів заперштованевий області Міхів. Комендант станиці на стації Міхів арештував робітників Пайду, Свінкого, Рівицкого, Журкевича та инших за святкування 1. травня та дав їм до підпису готовий вже протокол. Коли вони відмовилися його підписати, то комендант наказав поліцаям скувати арештованих і бити. Поліцаї так поскручували руки арештованих кайданами, що вони їм попухли. Ще инших арештованих били до безтями по голові.

3. Посла Скрипи і тов. до голови ради міністрів і міністра внутрішніх справ у справі репресій відносно станових організацій кравецьких і споріднених з ними організацій у Польщі.

4. Посла Скрипи до міністра внутрішніх справ у справі вбивства робітника Франца Ґреґорчика в VIII. комісаріяті державної поліції в Лодзі. Недавно відбулася у варшавському суді розправа проти двох поліцаїв за те, що вбили візника Калиновского за скору їзду на мості, в Тарнобжегу вбили поліцаї студента Бр. Иркеля за те тільки, що він був подібний з вигляду до бандита Панича. А ось новий факт поліційного насильства та самоволі і безвідповідальности польської поліції. Дня 13. травня арештувала поліція муляра Фр. Ґреґорчика та відставила його до VIII. комісаріяту. Там поліцаї так його скатували та змасакрували, що він наслідком побоїв помер. Коли на другий день раном явилась на поліції жінка Ґреґорчика то їй сказано, що муж буде вільний в полудне, хоч він вже не жив. Жінка почала настоювати потім, щоби їй сказали, що з мужем. Накінець повідомили її, що чоловік повісився на власній мариварші.

5. Посла Скрипи до міністра освіти в справі трагічного випадку в гімназії Лелевеля у Вильні.

6. Посла Войтюка і тов. до міністра внутрішніх справ у справі уневажнення виборчої листи професійного союзу метальовців при виборах до міської ради в Дубровi Гірничій.

7. Посла Войтюка до голови ради міністрів і міністра праці та суспільної опіки в справі викидання з помешкань робітничих родин.

8. Посла Скрипи і тов. до міністра справедливости в справі голодівки політичних вязнів у Радомі. В травні ц. р. арештовано в Радом за 1-шотравневе свято понад 100 осіб. Досьогодні нікого на волю не випустили і нікому не вручено акту обвинувачення. Вязнів позбавлено права бачитися зі своїми рідними. Наслідком того всього усі вязні в числі понад сто почали 25. травня голодівку.

9. Посла Приступи і тов. до міністра внутрішніх справ у справі загрожуючого життю населення наказу команди державної поліції VIII. округа та в справі такогож обіжника самбірського староства. Команда поліції видала у звязку з поширенню бандитизму наказ, що поліція має право вживати зброї до кожної особи, яка видається їй підозрілою, якщо та особа на приказ поліцая „руки до гори" або „стій" того наказу негайно не виконає. Має поліція право стріляти до арештованої вже людини навіть тоді, коли вона будить в неї підозріння, що та людина може виявити чинний спротив поліцаєві. Такий наказ потвердило староство.

10. Посла Приступи до міністра праці в справі безправного уневажнення обєднаної листи комітету робітників і урядників при виборах до Каси хорих в Дрогобичі.

11. Посла Скрипи до міністерства рільництва і земельної реформи в справі поділу дібр Стрільці між рільних робітників і селян доокoличних сіл. Добра Стрільці набув Рільний Банк у Варшаві. Добра ті обіймають 5.510 гектарів ріллі. Хоч тамошне доокoличне населення терпить на земельний голод, то Банк не має наміру приступити до парцеляції тих дібр. Інтерпелянти домагаються передати всі ті добра до коничним селянам без викупу.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Рачкевіч мін. вн. справ.

Урядово звідомлено 14. VI.: Президент прийняв димісію мін. Ратайского й іменування дел. уряду в Вильні Влад. Рачкевіча міністром вн. сп.

Рад. літак над Вильном.

„Експрес Пор". повідомляє, що 12. V. вістрілили біля Вильна радянський літак. Йому одначе вдалося осісти по радянському боці.

Завзятий бій за Кантон.

13. VI. урядові війська після бомбардування зайняли Кантон. Підмога, яку противники уряду одержали від ген. Тан Єн-Ї та від російських добровольців, не могла перешкодити зайняттю міста.

Опісля Кантон дістався знову в руки опозиції. Урядові війська мусіли уступити під охорону канонірок. Змобілізовано всіх чужинців у чужій дільниці. Боронять цю дільницю скоростріли. Жінки й діти вислано до Ганг-Конг.

Повстання на Криму?

Букарештенський „Віторуль" повідомляє, що на Криму вибухло протибільшовицьке повстання. Все населення м. Омфірополь стануло по стороні повстанців. Магазини зброї й муніції на Криму висаджено у воздух.

Бій з комуністами в Льондоні.

14. VI. прийшло до сутички між комуністами числом 3000 і поліцією. Багато ранених, 6 арештованих.

Консуляти в огні.

„Сандей Експрес" повідомляє з Шанґаю, що в Кіянг-фу підпалено англійський і японський консулят.

Конференція Бенеша з Бріяном.

14. VI. мін. Бенеш конферував із мін. загр. справ Бріяном у справі пакту безпеки й Австрії. Бенеш годиться на франц.-англ. порозуміння в справі безпеки. Головною темою нарад була австр. справа, бо вона для Чехословаччини важніша.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** В останньому числі „Діла" скреслив п. прокуратор у цілости передову статтю п. з. „204" разом з витягом із Міжвзвня, а також замітку з хроніки п. з. „Польські порти та еміграція".

— **Містерії з вул. Яновича.** Відомого управителя львівських поліційних арештів підкомісаря Якубовского завісили зпора в урядуванню. Пан підкомісар будував собі віллю у Збоїсках. До будівельних робіт уживав тюремної служби, дозорців і поліцаїв. Нещасти хотілo, що ключник Кубіш впав з даху і зломив собі ногу. Вилічившися в шпиталі та вийшовши з відтам калікою, Кубіш почав домагатися відшкодування від будівельного підприємства, а шпиталь оплати за лічення від громади Збоїск. Громада відіслала претенсії шпиталю до Якубовского через команду поліції. Команда зробила слідство і за протизаконне уживання тюремної служби до приватних робіт завісила Якубовского в урядуванню.

— **Матура в академічній гімназії.** В державній Академічній гімназії (головній) у Львові відбулися в днях 25 і 29. травня с. р. під проводом візитатора дра Янера іспит зрілости. Із 28 абітурієнтів допущених до іспиту, здало 27, один відступив. Здали: Воженський Остап, Цегельський Юрій, Хломовський Микола, Цяпа Леонтій, Говикович Роман (з відзн.), Иойко Славомир (з відзн.), Калинський Юрій, Лехнят Ярослав, Лучка Степан, Капелюх Ярослав, Котович Зенон, Масюк Сидір, Олесницький Роман (з відзн.), Підгайний Богдан, Пощипин Ярослав, Паляпець Мирослав, Прокопович Іван, Раковський Мирослав (з відзн.), Рубаха Яків, Савчак Юліян, Скоробагатий Богдан (з відзн.), Соммер Давид (з відзн.), Сидорів Осип, Стросольський Юрій (з відзн.), Шухевич Роман (з відзн.), Турко Роман, Зубик Константин (з відзн.).

— **Хто ж бив?** Свого часу засуджено двох польських поліцаїв з Винник за нелюдське побиття Юлії Мерви. Оборонець обвинувачених вніс зажалення не важности і 10 ц. м. відбулася розправа в друге. Суд прийшов до переконання, що поліцаї Богу духа винні і звільнив їх від вини і кари. Заходить тепер питання: хто збив Юлію Мерву так, що вона аж стратила здоровля?...

— **Українське ловецьке товариство.** В Станиславові основано українське ловецьке товариство „Ватра". Головою товариства вибрали загальні збори, які відбулися 10. ц. м., інжінера радника Дутку. Завданням доокoличних громад Станиславщини є піддержати перше й одиноке українське ловецьке товариство Підкарпаття та винаймати лиш йому громадські ловецькі терени.

— **Український хор Д. Котка.** Відомий у нашому краю український хор під проводом Дмитра Котка по виступах у Кракові, Варшаві, Лодзі, на Познанщині і Поморю переїзджає в гори і підчас вакацій дасть ряд концертів у прогірських дежвсяких містах і місточках, починаючи від Закопаного і Криниці. Про дні концертів щоденно буде подаватись календарик. В одній із курортових місцевостей хор матиме відпочинок. 2150а) 1—1

Зі спорту.

Згадати треба прилюдні вправи Сокола-Батька, які рік-річно відбуваються та дають нам нагоду провірити роботу в Товаристві.

Цьогорічні вправи відбулися 31. V. Виступили відділи молодших учнів, старші соколи, ремісничa молодь і накінець учениці.

Хто приглядався бачише тим вправам, мав нагоду ствердити, що по війні Товариство зуміло вже виховати нових, самостійних провідників, заслугою яких і був цілий теперішній виступ. — Найгарнішою точкою були безумовно вправи з лілой чети підготовлені І. Худяком.

Час одначе, щоби Товариство поставило вже раз точку масових вправ відповідну. Це відноситься до мужеських і жіночих вправ.

че боліла нога. 5) „Ой Морозе" відіграє славна капеля бандуристів (з великого одушевлення у кожного слухача мороз ходить поза спиною). 6) „Щедрик-ведрик" відколядує Академічний хор, який також вачинає зростати у славу. 7) Поміж точками співають не менше витревалі тенори, барітони і сопрани-солісти. Вступ виголосить до кожного гостя зокрема касієр при касі. Початок точно в год. 7 веч. Тому, що на чеські вистави українська публика є змушена приходити дуже точно, просимо шановну публику не спізнятися на наш концерт більше, як дві години, бо в 9-тій напевно зачнемо.

Спростовуємо опим вище наведений закид, додаючи від себе, що 1) не в програмі сила, 2) що в наведеній програмі бувають всетаки зміни бодай в порядку точок, 3) що дані концерти уладжують ріжні комітети, в ріжних салях, на ріжні цілі і чести, отже ця ріжнородність повинна заспокоїти і так невибагливу українську публику. Тим-то неправдою є, що деякі люде горять соромом на українських концертах, а коли чеська публика перестала ходити на українські концерти, то хіба не розуміється на правдивім мистецтві".

„Літературне життя". Еміграція має безумовно всі дані, бути урожайним ґрунтом для поетичного насіння і в ньому викохуються поети, як капустяна розсада в добрім розсаднику. Романтично-голодною тугою знавожений, партійними шибками від бистроумного сонця заслонений, емігрантський розсадник дає якнайвигіднійші умови для прозябання тієї ніжної екзотичної рослини, що носить назву: поетичний свербивус.

Поети празької еміграції діляться на такі групи: 1) Поети з довгим волосом, без огляду на пол, найчисленнійша група. 2) Поети з Педагогічного інституту, під протекторатом дир. Білецького, плодовиті головно на полі еротиків і творці нового типу поезії тзв. іспитової лірики. 3) Поети таки так, себто такі, в яких у голові вітер, а на папері повінь літер. Розвій..."

Нараз кометою перелетів по небі Венерин пантофель і з розмахом вцідив місяць по лобі. Місяць з несподіванки заклiпав очима, принишк, обгородився і лише муркотів тихо: — Чекай! Нехай тільки Ліга Народів дасть Україні самостійність!

Прага 28. V. 1925.

Ми не мали змоги оглядати роботи в тому напрямі так само, як і не були в стані побачити роботи над філіями у львівському повіті. Сам Львів, помимаючи навіть село, міг би дати вправи вільновусь, коли б хоч тим серйознійше попрацювати. І тут треба признати, що Повітова Січ поважнійше стається до справи і роботу веде по передвоєнній методі, чого не слід занехати і сокільській організації.

Сокіл-Батько стрічає з боку влади щораз то инші перепони у своїй роботі. Вже здвуте відкинуло воєвідство зміну статута, хоч його зміст пристосовано до домагань тогож воєвідства. За причину відкинення подало воєвідство, що сокільська відзнака „лев на синьому полі" надає „політичну" закраску товариству. Дивним дивом за австрійських часів це не була політика. Не є це політикою, коли польські товариства навіть часто стилові мають прапор з державним орлом! — Товариство внесло рекурс до міністерства, але ледви чи то що поможе в теперішних часах.

Сокіл-Батько, коли ми ще при ньому закупив останніми днями вже другий уділ за площу по війні так, що площа незабаром повинна поширитися і бути гідною як для фестивів так і для спорту. Уділ закуплено заходами голови Заячківського за 750 долярів.

При кінці травня н. р. відкривало чеське сокільство т. зв. домівку Тірша, побудовану виключно датками чеських Соколів. Треба пояснити, що Тірш для Чехів то саме, що для Німців Ян чи для нас Боберський. Він то дав основи сокільській ідеольогії, яка обхопила з часом ціле славянство.

На святочне відкриття цього дому запросили Чехи і наше сокільство, яке в імени Сокола-Батька заступав М. Єреміїв. Дивно лишень що чеські часописи промовчали нашу участь. Видно комусь на тому залежало.

З признанням треба піднести, що Українці в Подєбрадах дуже поважно займаються також фізичною культурою. В Соколі, на чолі якого стоїть Єреміїв, гуртується поверх 100 люда і вони вправляють краще Чехів. Тепер йде робота в напрямі поширення організації.

Український спорт у Чехословаччині теж виявляє життя. Дня 16. V. відбулися легкоатлетичні змагання в Подєбрадах. Як видко з вислідів змагань, то більшість учасників становили Придніпрянці. В меті диском осягнув Гордієнко поза конкурсом 29·90 m а Аврамович кулею 9 m 26 cm. Новий осяг в скоці жердкою поставив Шкеда 2 m 65 cm. Також Хамичевський поправив осяг в скоці у височінь з розбігом на 1 m 58 cm. Той сам скочив у довжінь на 5 m 39 cm а в скоці у височінь з місця осягнув Єреміїв 1 m 28 cm, Гончарів перескочив у довжінь 2 m 66 cm., 100 m перебіг Хамичевський в 12 сек. а 1 1/8 км. біг Метельський в 5 мінут і 24 секунд.

Blue boy.

На допомогу „Голодному Селу".

ВИКАЗ 22-Й

Вп. Жертводавців, які зложили на допомогу „Голодному селу" в місяці червні 1925 в золотих:

Читальський Збір ім. Шашкевича Львів на листу ч. 60 2231 через „Діло" зложили: Ярослав Кирчів 5 зл., о. Евг. Давидович-Ожидів 5, о. Садовський М. Молодьків 5, о. Алекс. Стипанка Гладишів 5·20, Гривняк Омелян Гладишів 2·50, о. Ан. Чемерчинський Будзанів 10, Каса райфайз. Синевідсько вижне 19, Українська Громада в Парижі в то: Ілько Борщак 5 фр., С. Борщак 5 фр., Школин 5 фр., Нович Дайковський 5 фр., д-р Галіп 10 фр., Т. Галіп 10 фр., Дацько Ст. 10 фр. Вовна Петро 10 фр., М. Ожиндович 5 фр., Павло Левадко 5 фр., Микола Станковський 4 фр. 50 см., Ямінський Дмитро 5 фр., Володимир Білий фр. Осьмак Василь 5 фр., Лесь Химич 5 фр., Морозенко 5 фр., Домарацький 5 фр., Мандзій 10 фр., Шамбель 5 фр., Робак С. 5 фр. Микола Волошин 5 фр. Антоненко Гаврило 5 фр., Березовський 5 фр. 50 см., Олесь Шекун 5 фр., Кравчук Дмитро 2 фр. 50 см., разом 147 фр. 50 см.: від українського гуртка в цукроварні Вілленой 92 фр. 25 см., разом 239 фр. 75 см., з того видано на пересилку 29·75 фр., отже готівкою надіслано 110 фр., що рівнається 52·50 золотих. — Пов. Комітет Доп. „Гол. Селу" в Чорткові в то: Антоневич Юл. 2, о. Антін Бабій 20, д-р Т. Бачинський 10, д-р М. Видрак 60, д-р А. Горбачевський 30, Л. Горбачевський 8, д-р Іван Гринчишин 6, Тома Говин 7, д-р В. Електорович 20, Іван Каволь 5, А. Кишакевич 5, Волод. Малинчук 5, Евг. Миронович 2 амер. дол., М. Павас 1 ам. дол., Д. Пігут 10 зл., д-р В. Паливір 5, А. Сернецький 4, Ів. Смеречинський 20, Ст. Стебельський 25, О. Шипайло 5, д-р О. Юрчинський 10, Я. Зазуляк 4, П. Дзаньовський 5, Л. Горукіна 2·20, М. Пелюк 3, З. Горбачевська 2, Ст. Маркевич 2 ам. дол., Он Сорибей 3 зл., д-р Гриньський 30, д-р Коуг 10, д-р Кімельман 10, д-р Брунштайн 10, д-р Кони 10, Мих. Полянський 5, Л. Федорович 5, д-р Кальман 5, д-р Маргуліс 1, К. Марковський 1, М. Пасій 4, Народний Дім 10, Українська Бесіда 10, Ю. Аксенчук 2, Е. Балинецький 2, В. Вербицький 1, О. Гладчук 5, Н. Димашевський 1, Запорожський 1, К. Койда 1, Мимохід Ів. І-ий 1 зол., І. Мимохід ІІ-ий 2 зл. К. Смульський 5, Щурко 1, А. Чикета 2. Пишкевич 5, М. Гонтар 1, Ст. Бантрох 2, Збір ряків 3, О. Федорович 1, Закличський Вас. 1, Вовчук Ів. 1, В. Петликевич 11·46, І. Будрович 7·60, о. Ст. Гунчак 5, Д. Завідовський 5·23, Ів. Кадинк 7, о. Маньовський 5·90, М. Марковський 6·20, Ів. Посмітюх 5·60, В. Шкварок 4·63, Г. Яковишин 5·34, І. Гуменюк 4·33, дві збірки в церкві на Вигнанці 52·04: збірка на свяченім уладженім Союзом Українським і Бесідою 58·90, вищий дохід із него свяченого 19·30, збірка в церкві в Білій 25, — разом 649·73 золотих і 5 ам. долярів.

По день 6. червня включно зібрано: **9.760.84 зол., 195 долярів.**

✝ Посмертні згадки.

Володимир Сас Брилинський, емер. скарбовий адюнкт, помер в Коломиї дня 9. червня ц. р. в 67 р. життя. Похорони відбулися 11. червня ц. р. В. в. п.

2145а) 1—1

ОПОВІСТКИ.

Український хор Д. Котка:

у вівторок	16. червня	Новий-Санч,	
у середу	17.	Новий-Санч,	
у четвер	18.	Ясло,	
у пятницю	19.	Ясло,	
у суботу	20.	Кросно,	
у неділю	21.	Кросно,	
у понеділок	22.	Сянік.	2150 1—2

Краєвий союз ревізійний повідомляє всі українські кооперативи, що розпорядком мін. скарбу з 2. VI. цр. ще раз пересунено речинець для зложення зізнань про дохід аж до 30. червня 1925 р. Всі кооперативи, без огляду на висоту зиску, мають зложити до оцінних комісій в справах доходового податку (при інспекторатах) зізнання про дохід.

Дирекція дівочої ґімназії У. П. Т. в Станиславові подає до відома, що: 1) вступні іспити до кляс II., III., IV., V., VI. і VII. відбудуться в днях 22. і 23. червня 1925 р.: 2) вступні іспити до I. кляси дня 27. червня від год. 9·30 рано; 3) вписи до кляс I.—VII. на шк. рік 1925/26 відбудуться в днях 27., 29. і 30. червня 1925 року. Письменні зголошення до вступних іспитів приймає вже тепер Управа ґімназії (Станиславів, вул. Липова ч. 80.) — *Н. Даниш.*

2337 5—5

З пров. реал. ґімназії ім. М. Шашкевича в Чорткові. Вступний іспит до приготовної і до 1. кляси відбудеться дня 27. червня в год. 10. рано. Зголошуватися належить до 26. червня включно. Вступні іспити до кляс від II——V. відбудуться дня 24 і 25. в 3. год. попол. Зголошуватись належить до 23. червня. — *Управа Ґімназії.*

2130 2—2

Управа дівочої ґімназії У. П. Т. з правом прилюдности в Тернополі повідомляє отсим, що вступні іспити до кляс II—VI. відбудуться в днях 22. і 23. червня, о год. 2. попол. Зголошення до дня 21. червня в канцелярії Управи. Вступний іспит до кляси I. відбудеться в дни 27. червня о год. 9·30 рано. Зголошуватися можна до 27. червня год. 8. рано. Вписи до кляс I.—VI. будуть відбуватися в днях 29. і 30. червня в часі між 8—12 рано і 3—5 попол. — *Д-р Никифор Гірняк* управитель.

2096 4—5

Дрібні оголошення.

ДВОХ ІНВАЛІДІВ УГА, які займаються продажю девоціоналів, просять Вир. оо. парохів, які уладжують місії у своїх парохіях, ласкаво повідомити їх на адресу Л. Яків у Заліщиках п. Підліски мали, бодай два тижні наперед про речинець місії і в цей спосіб помогти своїм людям в чесний спосіб заробити собі на прожиток. 3—3

ЖІНКИ інтеліґентної самітної старшої до заряду міщого дому, котра би занялася вихованням панночки, з музикою мають першенство — пошукує бюро Костюка, Коперника 19. 2151 1—1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

ПОДЯКА.

Всім, хто віддав останню прислугу бл. п. Володимирові Сас Брилинському, а нам служив помічю й радою складаємо сердечну подяку.

Коломия, в червні 1925.

2145 1—1 Родина.

Подяка.

Отсим складаємо найсердечнійшу подяку Всечесному Духовенству: о. дек. Федоровi, о. Хомінському, о. Заячкові, о. Тиндохлібові і о. Гринкові за участь в похоронах нашої Найдорожчої Мамусі, Бабусі і Прабабусі Марії з Борівців Задорової, вдови по пароосі в Любині Великім. З окрема щиро дякуємо в Всч. о. Зачкові за теплі, прощальні слова підчас похоронного обряду і обом Вп. Паням Заяцям за труд і поміч для Покійної в часі недуги та за переведення похорон. Дякуємо також усім Громадянам, які численною участю віддали Покійній останню прислугу. *Дочка, внуки і правнуки.*

2152 1—1

Подяка.

Невмолима смерть перетяла нитку життя бл. п. Ольги з Гладиловичів Прийми, вдови по директорі української гімназії в Яворові. Прибита тяжким горем мати і уся родина Покійної отсею дорогою складають свою найщирійшу подяку всім, що несли поміч і розраду в часі довгої недуги Покійної, в годину її смерти та підчас похорону. В першу чергу дякуємо Вп. Марії й Миколі Осідачам, в домі яких Покійна жила й померла, за ті численні добродійства, що їх зазнала від Них Покійна та родина. Далі дякуємо п. Олександрі Ставицькій, яка щоденно відвідувалася до Покійної в часі недуги та щиро занялася похороном, а так само і проф. Богданові Ставничому. Щире спасибіг п. Льоді Тимкевич, що в часі недуги старалася зменшити фізичні та моральні терпіння Покійної. Щира подяка належиться Вп. Отцям Духовним, о. Теофілеві Чайковському за останню потіху й допомогу, а о. кан. Левицькому й о. катех. Яремкові за участь у похоронах. За участь у похоронах дякуємо теж Вп. Целковому Бандрасу на руки Голови п. дир. Юрія Петлика, Шановному Хорові на руки диригента п. Ярослава Власійчука, п. проф. Евгенові Яворовському за щире надгробне слово, й усьому Громадянству, що випровадило Покійну на місце вічного спочинку. Яворів, 9. червня 1925. *Родина.*

2146 1—1

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Пенсійного Інституту Українських Приватних Службовиків у Львові

відбудуться в понеділок 29. червня 1925 в год. 4. по полудні в салі Краєвого Союза Кредитового у Львові Ринок ч. 10 I пов., з порядком нарад:

1. Відчитання протоколу з попередного Загального Збору.
2. Звіт з діяльности до 31. грудня 1924.
3. Звіт ревізійної комісії.
4. Доповняючий вибір старшини.
5. Внесок і запити.

Витяг зі статуту про Загальні Збори.

Кождий власноручний, спомагаючий і звичайний член має право на Загальних Зборах брати участь у нарадах. Звичайні члени, котрі є службовиками того самого службодавця, всі разом мають право до певної скількости голосів в то: при числі членів 1—5 один голос, 6—10 два голоси, 11—15 три голоси, 16—20 чотири голоси, 21—30 пять голосів, 31—40 шість голосів, 41—50 сім голосів, 51—60 вісім голосів, 61—80 девять голосів, 81—100 десять голосів, 101—150 дванайцять голосів.

Число звичайних членів занятих у того самого службодавця означується на основі стану з кінцем посліднього рахункового року (31. грудня 1924).

Належну на тій основі скількість голосів заступають на Загальних Зборах делеґати, яких письменно вибирають самостійні звичайні члени того самого службодавця. Делеґат може заступати голоси службовиків кількох службодавців, однак ніколи більше як 50 голосів. Кождий спомагаючий член (службодавець) має на Загальних Зборах половину скількости голосів, яку мають його службовики. Заступати його місце може повновласник, однак не може заступати більше як 50 голосів.

Делеґати і повновласники мусять бути членами Товариства, однак не можуть бути членами старшини.

Згідно з цими постановами просимо вибрати делеґатів і повновласників і подати їх імена і назвиска безпроволочно найдальше до 25. VI. 1925 на адресу Пенсійного Інституту Українських Приватних Службовиків у Львові вул. Личаківська ч. 20 I. пов.

Львів дня 11. червня 1925. Старшина.

2147 1—1

За редакцію відповідає П. Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.